

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Усцг 1012/06
28.02.2008. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Љубодрага Пљакића, председника већа, Душанке Марјановић и Драгана Скока, чланова већа, са саветником суда Јеленом Тишма-Јовановић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиље АА, изјављеној против решења ВП 1094 Београд, Уп-2 број 60-3/288-2 од 26.05.2005. године, у правној ствари престанка службе у Војсци, у нејавној седници већа одржаној дана 28.02.2008. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ УВАЖАВА и ПОНИШТАВА решење ВП 1094 Београд, Уп-2 број 60-3/288-2 од 26. 05. 2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиље изјављена против решења ВП аа, инт. бр. 60-1/2631-1 од 26. 04. 2005. године, којим се поништава решење ВП аа инт. бр. 60-1/2211-42 од 08. 04. 2005. године, о престанку службе у ВСЦГ АА, у поновљеном поступку.

У поднетој тужби којом оспорава законитост наведеног решења, тужиља указује да није било места понављању поступка јер за то нису били испуњени услови прописани чланом 239. став 1. ЗУП-а, будући да радни стаж не представља нову чињеницу која није била позната првостепеном органу приликом одлучивања, с обзиром да је комплетан радни стаж уписан у њену радну књижицу. Поред тога истиче да она није поднела захтев за пензионисање и да јој не може престати радни однос због стицања услова за одлазак у старосну пензију, с обзиром да није напунила 65 година живота. Предложила је да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење.

Врховни суд Србије обавестио је тужиљу да је дана 21.12.2006.године преузео нерешене предмете управних спорова покренутих пред Судом Србије и Црне Горе, и позвао тужиљу да се у року од 10 дана од дана достављања тог обавештења изјасни да ли остаје код поднете тужбе, након чега је тужиља обавестила суд да остаје при поднетој тужби.

Тужени је у одговору на тужбу остао при разлозима у оспореном решењу и предложио суду да тужбу одбије као неосновану.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу и свих списа ове управне ствари, Врховни суд Србије, налази:

Тужба је основана.

Према стању у списима предмета решењем ВП АА инт. број 60-1/2211-42 од 08. 04. 2005. године, тужиљи – цивилном лицу на служби у тој ВП на радном месту руководиоца радова, престала је служба у Војсци Србије и Црне Горе на основу члана 143. став 1. тачка 9. и члана 144. Закона о Војсци Југославије, по потреби службе, јер је укинута радно место на које је била распоређена. Првостепеним решењем исте ВП инт. бр. 60-1/2631-1 од 26.04.2005. године, поништено је решење о престанку службе тужиљи у поновљеном поступку, са образложењем да се у поновљеном поступку сазнало за нове чињенице, односно да је утврђено да је тужиља 14.04.2005. године, испунила услове за признање права на старосну пензију, сходно одредбама члана 4. Закона о изменама и допунама Закона о основама пензијског и инвалидског осигурања («Службени лист СРЈ», број 3/02). Ово решење је донето на основу члана 239. став 1. и 247. став 1. Закона о општем управном поступку, као и на основу члана 156. Закона о Војсци Југославије. Иако се првостепени орган у уводу решења позвао на одредбе члана 247. став 1. Закона о општем управном поступку, није донео закључак да се дозволи понављање поступка нити је одредио у ком ће се обиму поступак поновити, против кога је дозвољена жалба у смислу члана 249. истог Закона, већ је донео решење, којим је поништио раније донето решење о престанку службе тужиљи у Војсци Србије и Црне Горе.

Према одредби члана 231. став 1. поступак окончан решењем против кога нема редовног правног средства у поступку (коначно решење) поновиће се под законом прописаним условима наведеним у тачки 1. – 11. У образложењу оспореног решења о овој чињеници се орган не изјашњава, а из списка предмета не произлази да је решење, које је поништено у поновљеном поступку, постало коначно у време доношења првостепеног решења од 26. 04. 2005. године. Иако се из образложења првостепеног решења може закључити да је понављање поступка засновано на одредби члана 239. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку, у решењу се не дају разлози за понављање поступка по овом основу, а дати разлози – сазнање да је тужиља 14. 04. 2005. године, испунила услове за старосну пензију, као нова чињеница коју је орган сазнао у поновљеном поступку су нејасни, па је решење засновано на повреди члана 199. став 2. ЗУП-а.

Оспореним решењем тужени орган је одбио жалбу тужиље као неосновану, налазећи да је ожалбено решење законито. Иако је тужиља у жалби истицала да није било места понављању поступка, јер је радни стаж сваког лица на служби у Војсци уведен као податак у информациони систем и не представља нове чињенице које је првостепени орган сазнао, оспореним решењем ови жалбени наводи нису уопште оцењени, због чега је оспорено решење засновано на повреди правила поступка из члана 199. став 2. ЗУП-а и члана 235. став 2. ЗУП-а, због чега је морало бити поништено. Поред наведеног према правном схватању Врховног суда Србије године живота запосленог и стаж осигурања не представљају за послодавца накнадно сазнате нове чињенице, које у смислу члана 239. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку, могу довести до друкчијег решења, јер је законска обавеза послодавца да води персоналну евиденцију запослених са свим подацима.

Са изнетих разлога, доношењем оспореног решења повређен је закон на штету тужиље, због чега је Врховни суд Србије тужбу уважио и поништио оспорено решење, одлучујући као у диспозитиву пресуде, у смислу одредбе члана 38. став 2. у вези 41. став 2. Закона о управним споровима. У поновном поступку тужени орган је везан примедбама суда и изнетим правним схватањем у смислу члана 61. истог Закона.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

Дана 28. 02. 2008. године, У-СЦГ 1012/06

Записничар Председник већа – судија

Јелена Тишма-Јовановић, с.р. Љубодраг Пљакић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

